"Τελευταία εντολή" (περ. Δέκατα τχ. 16, Χειμώνας 2009)

Τελευταία εντολή (περ. Δέκατα τχ. Ιανουάριος 2009)

Τελευταία εντολή

Μοιάζει σαν ένα νήμα να τον συνδέει αόρατα με τα πάνω. Ποια πάνω; αναρωτήθηκε μέσα του ο Αργύρης, αλλά προτίμησε να μην ανοίξει κουβέντα ούτε καν με τον εαυτό του. Δηλαδή, πόσος εαυτός μού έχει απομείνει, τι θα απομείνει μετά από το σημερινό; Αισθανόταν τον άλλο να του ρουφάει την ενέργεια με το καλαμάκι, απέφευγε να τον αγγίζει, φοβόταν. Κάθε φορά που ο γέρος κατόρθωνε και τον γράπωνε μέσα στις δαγκάνες των χεριών του –και πού την έβρισκε τέτοια δύναμη ξαφνικά;- ένιωθε σαν να έχανε αίμα. Η τρεμουλιαστή φωνή τον έβγαλε στα ρηχά.

Θα πει δεν φεύγω, δεν πεθαίνω. Να! Τέντωσε την μέση, τούρλωσε την κοιλιά προς τα πάνω κι έκανε γέφυρα αφήνοντας ένα μικρό κενό ανάμεσα στο σώμα του και το στρώμα. Ο μουσαμάς τσίτωσε κάτω από το σεντόνι κι έτριξε στις φτέρνες του. Μια μικρή αψίδα του θριάμβου, ο ξαπλωμένος τον κοιτούσε κατάματα, ο όρθιος απέφευγε το βλέμμα, κοιτούσε λοξά κάτω, τα λευκά πόδια του κρεβατιού του υπερεκτεινόμενου επώνυμου στρατιώτη, προσπαθώντας να μην ανασαίνει για λίγο μέχρι να καταλαγιάσει η βαριά μυρωδιά που του ανακάτεψε το στομάχι. Σου λέω δεν πεθαίνω, κοίτα, παραμέρισε τα σκεπάσματα κι αποκαλύφθηκε, έκρουσε μεσ’ την παλάμη του ένα απίστευτα κορδωμένο όργανο. Είμαι έτοιμος να ξανακάνω τον γύρο, για νέο γύρο είμαι έτοιμος, κοίτα ’δώ! Με τα μάτια υπόδειξε το αντικείμενο του θαυμασμού του. Και μην νομίζεις πως σ’ έχω ανάγκη, θα κάνω άλλα παιδιά εγώ, γιατί βέβαια όταν έχεις τέτοιες καύλες δεν γίνεται να πεθαίνεις, κι άσε τους γιατρούς να λένε. Γίνεται; Η παρατεταμένη σιωπή του Αργύρη έκανε την οργή του κάτωχρου γέρου να τιναχθεί πίδακας μεσ’ στο δωμάτιο. Δεν μιλάς, ε; Πάντα με ζήλευες, δυο παιδιά εγώ, ένα κανονικό κι ένα ξώγαμο, εσύ κανένα. Ο Αργύρης έσφιξε τα δόντια, θυμήθηκε πως έγινε αισθητή για πρώτη φορά η παρουσία του στο σπίτι, τότε που πρωτοάκουσε για το ξώγαμο γερμανάκι, έτσι το ’λεγε η μάνα, έχεις αδελφό τώρα, δεν θέλεις να τον γνωρίσεις; Τον ρωτούσε απειλητικά με τα φρύδια σηκωμένα, μόνο και μόνο για να πάρει την επιβεβαίωση της πίστης του, ότι δεν χωρούσε άλλος στην οικογένεια και ότι αυτό δεν ήταν μόνο δική της άποψη. Όχι, της πέταγε με το κεφάλι σκυφτό, και εκείνες τις νύχτες έβρεχε πάλι το κρεβάτι του.

Τα ρουθούνια του διαστάληκαν από την γνώριμη οσμή. Ασυναίσθητα γύρισε προς το μέρος του. Μέσα στο σκοτάδι έφεγγε πότε ακίνητο, πότε παλλόμενο το φουσκωμένο μόριο. Ο Αργύρης στεκόταν με το κεφάλι σκυφτό, ανήμπορος από πάνω του, ακινητοποιημένος από το αριστερό χέρι του γέρου που τον τραβολόγαγε ανελέητα. Εξερευνούσε με τα μάτια όλα τα ημίφωτα του χώρου, την χαρτογράφηση της υγρασίας του κήπου στον πλαϊνό τοίχο, προσπαθούσε να μαντέψει τα φυτά που βρίσκονταν από την άλλη πλευρά, μεγαλοπρεπής κήπος για νοσοκομείο, πρέπει να ξοδεύουν πολλά για νερά, κηπουρούς, λιπάσματα, πιο πολλά απ’ ότι για τους ασθενείς, αν βέβαια πούμε πως είναι ασθένεια τα γηρατειά, αλλά κι ό-

ταν το διορθώνουμε ψέματα λέμε, η εγγραφή έχει γίνει, οι συνειρμοί δουλεύουν, τα γηρατειά ασθένεια είναι, η ύψιστη, η πλέον ανίατος. Μη αναστρέψιμη. Κατηφόριζε η σκέψη του σε βάραθρα.

Γιατί δεν με κοιτάς; Κοίτα, να μαθαίνεις, έτσι πρέπει να είσαι για να τρέχουν οι γκόμενες, και να μην τις έχεις ανάγκη, δεν φτάνει το μπόι. Το δεξί του χέρι δούλευε ρυθμικά κι ακούραστα, το αριστερό ξεχείλωνε σταθερά το μανίκι του Αργύρη, που έψαχνε απεγνωσμένα κάτι για ν' απαγκιάσει το βλέμμα του. Οι άλλοι δυο γέροι του θαλάμου ήταν σκεπασμένοι ως τα αυτιά, συρρικνωμένοι μέσ' στα κουκούλια τους, ακίνητοι, ακίνδυνοι. Για μια στιγμή αισθάνθηκε μπόσικο το γράπωμα του σκελετωμένου χεριού, τράβηξε απότομα το μανίκι του και χωρίς να τον κοιτάξει, στράφηκε και πετάχτηκε έξω απ' το δωμάτιο.

***

Ξημερώματα πετάχτηκε, απ' τον ίδιο εφιάλτη. Πάλι και πάλι, χρόνια τώρα. Φοβερότερος κάθε φορά, πιο ζωντανός, διανθισμένος με ανατομικές λεπτομέρειες, με τοπικά χρώματα και υφές, με αποτρόπαιες προτροπές, με ιδιοτελείς παραινέσεις. Κι εκείνος να μην μπορεί να ξεφύγει πριν ολοκληρωθεί και η τελευταία σκηνή. Χρόνια ολόκληρα τραβά αργά, υποτονικά το χέρι, ελευθερώνεται από την λαβή, ίσα-ίσα που εκτελεί την κίνηση σαν χαλασμένο νευρόσπαστο, στρέφει για να φύγει και μένει ακίνητος σ' αυτή την στάση φυγής, παγωμένος μέσα στην στιγμή, σαν χρυσαλλίδα στο κεχριμπάρι, που στη διαύγειά του λάμπει η πρόθεση της κίνησης αλλά και η αιώνια ακινησία, αποχαυνωμένος από τον μαγνητισμό της μαύρης τρύπας που χάσκει μπροστά του και τον ρουφά. Η γυναίκα πλάι του χρόνια άυπνη, εξαχρειωμένη από την στέρηση, απ' την απαίτηση, απ' το βουβό κλάμα, απ' το θυμό. Κι εκείνος βουτηγμένος στον ιδρώτα, ανίκανος να αντισταθεί στην τελευταία εντολή, επαναλαμβάνει μηχανικά μεταξύ ενάργειας και ονείρου την τελευταία εικόνα, που αφοπλιστική κατακλύζει τον νου του και τον καθηλώνει.

Τότε, το επόμενο πρωί πριν ξεκινήσει για το νοσοκομείο, τον είχε προλάβει το τηλεφώνημα της αποκλειστικής. Κατέληξε, του είχε πει ή ξεκουράστηκε, ακόμα δεν μπορεί να θυμηθεί.

Τελευταία εντολή (περ. Δέκατα τχ. Ιανουάριος 2009)